

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **T.M.**

skazanego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 26 listopada 2025 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 304/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 lipca 2023 r., sygn. akt IV K 266/22,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J.K., Kancelaria
Adwokacka w L., kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt
sześć złotych), w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej
skazanemu z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Michał Laskowski

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 19 lipca 2023 r., IV K 266/22, uznał T.M. za winnego ciągu trzech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. za który wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych, po 20 zł każda; ciągu dziesięciu przestępstw zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. lub z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 200 stawek dziennych, po 20 zł każda; czynu z art. 270 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 stawek dziennych, po 20 zł każda. W konsekwencji Sąd Okręgowy wymierzył T.M. kary łączne 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, zainicjowanego apelacjami obrońcy na korzyść oskarżonego i prokuratora na niekorzyść oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2024 r., II AKa 304/23, zmienił zaskarżony wyrok modyfikując opis czynu kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k., a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył go w całości i zarzucił:

„1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - poprzez zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegające na wydaniu w przedmiotowej sprawie orzeczenia w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie II Wydział Kamy przez osobę nieuprawnioną - Sędziego Sądu Apelacyjnego X. Y. powołanego do orzekania przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r., a to organ niemogący być uznany jako niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej, co powoduje, że osoba

powołana na urząd sędziego, orzekając w przedmiotowej sprawie, nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC;

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego - poprzez zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., a polegające na skazaniu T.M. za czyny przypisane mu pkt I-VII oraz IX-XV, w sytuacji gdy czyny te stanowią element czynów ciągłych z art. 286 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnionych w okresach od 23 listopada 2017 r. do 2 stycznia 2020 r., od 20 lutego 2018 r. do 31 października 2019 r., od kwietnia 2018 r. do 25 kwietnia 2022 r., za dokonanie których T.M. został wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 maja 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 484/22;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na całkowitym pominięciu i nierozważeniu zarzutów apelacji sformułowanych w pkt 2 przedmiotowego środka zaskarżenia, a związanych z oparciem się przez Sąd ad quo jedynie na dowodach obciążających skazanego i nie wskazaniu, dlaczego pozostałe dowody, mające charakter odciążający skazanego zostały pominięte podczas wyrokowania i nie stanowiły podstawy dla ustalenia stanu faktycznego wydanego orzeczenia, a które to zachowanie Sądu odwoławczego uniemożliwiło przeanalizowanie toku myślowego Sądu, w konsekwencji czego kontrola merytoryczna zaskarżonego orzeczenia stała się znacząco utrudniona”.

W związku z zarzutem z punktu 1 w kasacji zawarto wnioski o zwrócenie się do Krajowej Rady Sądownictwa i Prezesa Sądu Apelacyjnego w Lublinie o nadesłanie dokumentacji dotyczącej sędziego X. Y. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w całości, jak również wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Jednocześnie obrońca wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej T.M. z urzędu.

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 26 listopada 2025 r. prokurator poparła kasację co do zarzutu wskazującego na uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i wniosła o jej uwzględnienie, zaś co do pozostałych zarzutów wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. W związku z zarzutem nienależytej obsady sądu na rozprawie ujawniono sygnatury orzeczeń, w których badano zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z powodu orzekania w sprawach przez SSA X. Y.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie pierwszego z zarzutów, tj. nienależytej obsady Sądu odwoławczego z uwagi na orzekanie przez ten Sąd w składzie z udziałem sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3; dalej: ustawa nowelizująca KRS) – SSA X. Y.

Wobec takiej podstawy uchylenia orzeczenia przedwczesne było wypowiedzanie się Sądu Najwyższego co do zasadności pozostałych zarzutów kasacyjnych (por. art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), w szczególności zarzutu wskazującego na nierzetelność przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Z tego powodu w zakresie drugiego zarzutu kasacji, wskazującego na inną bezwzględną podstawę odwoławczą, tym razem z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., Sąd Najwyższy ograniczy się do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny w Lublinie zajął w tej kwestii słuszne stanowisko.

W odniesieniu do zarzutu, który okazał się skuteczny, trzeba podnieść następująco. Sąd Najwyższy jest związany uchwałą połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest nadal obowiązująca i w myśl art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj.: Dz. U. z 2024 r., poz. 622) Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Słuszne jest stanowisko, że niczego w tym względzie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; por. także m.in.: postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2023 r., II KK 74/22). W uchwale połączonych Izb Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd powszechny z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pogląd zawarty w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22).

Istotne jest również stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie *Reczkowicz p. Polsce*. ETPCz wskazał w nim na negatywny wpływ nowelizacji ustawy o KRS na prawo stron do „sądu ustanowionego ustawą”, stwierdzając: „na mocy ustawy nowelizującej z 2017 r., która pozbawiła gremia sędziowskie prawa do powoływania i wyboru sędziów zasiadających w KRS – prawa przyznanego im przez dotychczasowe ustawodawstwo i mającego oparcie w standardach międzynarodowych – władza ustawodawcza i wykonawcza uzyskały decydujący wpływ na skład KRS [...]. Ustawa praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie. W rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały – o czym świadczą chociażby okoliczności towarzyszące zatwierdzaniu kandydatów na sędziów do KRS [...] (pkt

274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19). W późniejszym wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie *Grzęda p. Polsce* (skarga nr 43572/18) ETPCz przyjął, że „[...] cały ciąg wydarzeń w Polsce [...] wyraźnie wskazuje na to, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., poprzez przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, po rozszerzenie kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększenie jego roli w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów” (pkt 348). Przywołane stanowisko o statusie KRS zostało podtrzymane także w innych orzeczeniach ETPCz (por. wyrok z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek p. Polsce*, skargi nr 49868/19 i 57511/19; wyrok z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma sp. z o.o. p. Polsce*, skarga nr 1469/20, wyrok pilotażowy z dnia 23 listopada 2023 r., *Wałęsa p. Polsce*, skarga nr 50849/21).

Jak wynika z komunikatu prasowego opublikowanego przez Sekretariat ETPCz dnia 17 listopada 2025 r. (dokument ECHR 269 (2025)), przed Trybunałem zawisło obecnie 1100 skarg dotyczących różnych naruszeń praw skarżących związanych z tzw. reformą sądownictwa wprowadzoną w 2017 r. Rozpoznanie 900 z nich zawieszono po wydaniu przez ETPCz wspomnianego wyroku pilotażowego w sprawie *Wałęsa p. Polsce*, w oczekiwaniu na jego wykonanie przez władze krajowe, co dotychczas nie nastąpiło. W związku z tym Europejski Trybunał Praw Człowieka wyraził zgodę na dalsze odroczenie rozpoznania tych skarg, oczekując na wprowadzenie zmian legislacyjnych przywracających prawidłowe funkcjonowanie sądownictwa i rządów prawa w Polsce. W tym kontekście należy podkreślić, że także obecnie stosowanie zasady prawnej wyrażonej w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. jest konieczne, przy czym podstawowym celem takiego działania jest zapewnienie stronom procesowym prawa do sądu niezależnego, bezstronnego, ustanowionego ustawą.

Taki też był powód uchylenia wyroku w tej sprawie. Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekał z udziałem SSA X. Y., powołanego na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, wyrażony w uchwale [...] (w jej wyniku Prezydent RP powołał sędziego X. Y. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie postanowieniem z dnia [...] 2022 r., nr 1130.[...].2022).

Sądy orzekające z udziałem SSA X. Y. były już poddawane testom niezależności i bezstronności, które kilkunastokrotnie dały wynik negatywny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2024 r., II KK 351/23; z dnia 8 maja 2024 r., II KK 251/23; z dnia 5 czerwca 2024 r., II KK 575/23; z dnia 3 września 2024 r., II KK 503/23; z dnia 2 października 2024 r., II KK 169/24; z dnia 8 października 2024 r., II KK 168/24; z dnia 18 października 2024 r., II KK 134/24; z dnia 12 marca 2025 r., II KK 356/24; z dnia 25 kwietnia 2025 r., II KK 527/24; z dnia 19 marca 2025 r., II KK 308/24; z dnia 25 czerwca 2025 r., II KK 131/25; z dnia 15 lipca 2025 r., II KK 204/25; z dnia 16 lipca 2025 r., II KK 147/25; z dnia 23 października 2025 r., II KK 531/24 – ze zdaniem odrębnym; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2025 r., II KO 138/24). Należy dostrzec, że przed Sądem Najwyższym były rozpoznawane także sprawy, w których nie stwierdzono uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., gdy Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekał z udziałem sędziego X. Y. (por. wyrok z dnia 5 lutego 2025 r., II KK 51/24; postanowienia: z dnia 10 maja 2023 r., II KK 81/23; z dnia 6 grudnia 2023 r., II KK 504/23; z dnia 31 stycznia 2024 r., II KK 602/24; z dnia 27 maja 2025 r., II KK 159/25). Wypada jednak zauważyć, że zwłaszcza pierwsza z ww. spraw, w której nie stwierdzono zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., miała specyficzny charakter (sprawa II KK 51/24). Dotyczyła bowiem rozpoznania kasacji od wyroku uniewinniającego, gdy skarżący go prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie podnieśli zarzutu nienależytej obsady sądu.

W niniejszej sprawie zaskarżono wyrok skazujący, a skarżący wprost – w pierwszym z zarzutów – domaga się stwierdzenia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy zdecydował się uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie w celu zabezpieczenia prawa oskarżonego do rozpoznania jego sprawy przez sąd należycie obsadzony.

Punktem wyjścia dla stwierdzenia nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest fakt wzięcia udziału przez sędziego X. Y. w procedurze konkursowej przed wadliwie ukształtowaną KRS, z podkreśleniem momentu, w którym to nastąpiło. Obwieszczenie o wolnym stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Lublinie zostało ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 312, było to obwieszczenie z dnia 24 marca 2021 r. Uchwała rekomendująca

sędziego X. Y. na ww. stanowisko została wydana w dniu [...] 2021 r. Powyższe prowadzi do wniosku, że swój akces na urząd sędziego sądu apelacyjnego sędzia X. Y. złożył już po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały połączonych Izb, a rekomendowany został już także po wydaniu przez ETPCz wyroku w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*. Można zauważyć, że w postępowaniu konkursowym był jedynym kandydatem, więc nie jest możliwa analiza porównawcza jego kompetencji.

Oprócz tego kluczowe znaczenie dla Sądu Najwyższego zasiadającego w tym składzie orzekającym ma udzielenie przez SSA X. Y. pisemnego poparcia sędziemu Z. Ł. kandydującemu do sędziowskiej części zreformowanej KRS (podpis na tzw. liście poparcia) w procedurze mającej miejsce w 2018 r. Jak trafnie wskazano w sprawie II KK 531/24, miało to miejsce w czasie, gdy powszechną wiedzą także w środowisku sędziowskim był cel ustawowego przerwania kadencji prawidłowo funkcjonującej Krajowej Rady Sądownictwa oraz powołania na nowo organu o tej samej nazwie, pozbawionego konstytucyjnych cech, ale za to obsadzonego przez sędziów wyrażających pozytywny stosunek do działań organów władzy wykonawczej godzących w niezawisłość sędziowską. Było to wprawdzie przed wydaniem uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego oraz orzeczeń organów międzynarodowych, jednak istota niekonstytucyjnych działań władzy wykonawczej zmierzającej do podporządkowania sobie sądów była już ówczesnie powszechnie znana.

Wskazane okoliczności postrzegane wspólnie okazały się wystarczające do sformułowania wniosku o braku spełnienia przez ww. sędziego standardów instytucjonalnej niezależności i bezstronności. Sąd Najwyższy nie ocenia w procedurze testowej subiektywnej bezstronności sędziego w danej sprawie, ale właśnie niezależność instytucjonalną, czyli to, czy wobec postawy sędziego w stosunku do ówczesnej władzy wykonawczej, przeprowadzającej „reformy” demolujące niezawisłość sędziowską, taki sędzia może być postrzegany jako niezawisły i niezależny. W stosunku do sędziego X. Y. istnieją opisane wyżej okoliczności, podważające ten rodzaj niezależności i bezstronności. Opisane zachowania SSA X. Y. stanowiły bowiem wyraz poparcia dla tzw. „reform” wymiaru sprawiedliwości, w rzeczywistości mających działanie destrukcyjne.

Jednocześnie Sąd Najwyższy dokonał odmiennej niż przyjęta w „negatywnych” orzeczeniach testowych oceny wpływu na wynik testu niezależności i bezstronności okoliczności powołania sędziego X. Y. do pełnienia funkcji wiceprezesa Sądu Okręgowego w [...] w kwietniu 2016 r. (zob. wyrok w sprawie II KK 51/24). Ta jedna okoliczność nie mogła jednak przesądzić o braku stwierdzenia w tej sprawie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Prowadzi to do stwierdzenia, że sąd z udziałem SSA X. Y. nie był sądem należycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy dostrzega, że wyrok Sądu odwoławczego został wydany już po zmianie władzy wykonawczej, z którą związki sędziego X. Y. zostały opisane powyżej. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego wydanego w sprawie IV KK 134/25, że ryzyko takich zachowań i naruszenia trójpodziału władzy nie ustało, a założyć należy z ostrożności, że w dającej się przewidzieć przyszłości nie zniknie. Równocześnie, z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości, sprawowanego przez sądy jako jeden z trzech organów władzy w państwie, koniecznym jest i wymaganym nieprzerwane stanie na straży przestrzegania sędziowskiej bezstronności i niezależności. Obowiązek ten jest tym ważniejszy do realizacji, że smutną spuścizną lat walki władzy wykonawczej z niezależnymi od niej sądami jest obniżający się etos sędziego. Z punktu widzenia jednostki, która w sądzie realizuje swoje konstytucyjne prawo do rozpoznania sprawy przed sądem niezależnym, bezstronnym i niezawisłym (art. 45 ust. 1 Konstytucji) nakaz zapewnienia tego standardu nie traci nigdy na aktualności. Każdy uczestnik postępowania i każdy zewnętrzny obiektywny obserwator winien mieć pewność oraz przekonanie, że sprawa rozpoznana będzie niezależnie od oczekiwań polityków, woli przedstawicieli organów władzy wykonawczej, ustawodawczej, a nawet także sądowniczej. Dodać należy przy tym, że utrata niezależności przez sędziego, ujawnienie podległości wobec władzy wykonawczej w zamian za awanse zawodowe, nominacje, stanowiska, czy wykazana współpraca przy dekonstrukcji niezawisłości sądownictwa nie mają w istocie charakteru jednorazowego, lecz podważają w ujęciu szerszym zaufanie do konkretnego sędziego w wykonywaniu przez niego funkcji arbitra, jako podmiotu bezstronnego i niezależnego. Wszystkie powyższe powody wskazują na

konieczność kontynuowania także obecnie szczególnie dbałej kontroli standardów bezstronności, wyznaczonych uchwałą połączonych Izb Sądu Najwyższego (w ten sposób: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2025 r., IV KK 134/25).

Przeprowadzając postępowanie ponownie, Sąd Apelacyjny uwzględni prawo stron postępowania do rzetelnego procesu i bezstronnego, niezależnego (także instytucjonalnie) sądu.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu skazanego, na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r., poz. 763), zasądzono na jej rzecz kwotę 1476 zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Małgorzata Wąsek-Wiaderek Michał Laskowski Włodzimierz Wróbel

[WB]

[r.g.]